

No es pot destruir Ítaca abans d'arribar-hi

Entre la demanda de serveis públics i els recursos econòmics públics, sempre es produeix tensió, a causa de la limitació dels mateixos. Transformar aquesta limitació financera en la màxima prestació de serveis públics possibles i de màxima qualitat és el que es coneix com a gestió eficient.

Si comparem la gestió pública del nostre país amb la dels altres països de la zona euro, la nostra queda situada per damunt de la mitjana. I aquí ens cal ser prudents. Com el viatge d'Ulises de retorn a Ítaca, no és tant important l'arribada, sinó el camí que s'ha de transitar.

Assolir la qualitat i l'eficiència en els serveis, requereix una constant revisió i adaptació dels mateixos. Clar que sí que s'han de repensar i corregir pràctiques: en sanitat, en educació, en protecció, en esports, etc., però això no és sinònim de reducció. No es pot destruir Ítaca abans d'arribar-hi.

Un bon exemple de les conseqüències de no ser eficient el tenim en que la gestió ineficient i poc prudent d'alguns promotors, constructors i d'alguns banquers que és a l'origen de la bombolla immobiliària. Quin finançament amb diners públics ha provocat la retallada de la despesa social.

Sovint sentim dir que se'ns ha ofert serveis per sobre del que ens corresponia, i d'aquí, que hem gastat massa. Una de les formes de mesurar la possibilitat de gastar és la producció (PIB) per càpita. Segons l'OCDE a Espanya l'any 2010 el PIB era equivalent al 94,06% de la mitjana de la producció per càpita conjunta de Bèlgica, Espanya, França i Itàlia (agrupació de països amb característiques semblants i utilitzat per l'EEAG per l'anàlisi econòmica regional dins de la zona euro). Aquesta proporció és la que ens correspondria del que es coneix com despesa social que comprèn educació, sanitat i protecció social. Doncs no és així: la despesa social per càpita d'Espanya només és el 75,44% del conjunt

dels esmentats països, és a dir el 29,22% menys del que correspondria. També passa el mateix amb la despesa de sanitat per càpita que és el 86,55% de la despesa per càpita d'aquells països, el 8,51% menys del que ens correspondria. La conclusió és que no hem gastat massa, sinó que els recursos s'han distribuït de forma més injusta, generant un dèficit social en relació al grup de països de referència d'uns 2.300 € per persona i any.

Amb les retallades de les polítiques d'austeritat el dèficit social és cada vegada més gran, i per tant, és una política injusta que agreuja les desigualtats i posa en perill la millora de la competitivitat necessària per la recuperació de l'activitat econòmica i la generació d'ocupació.

És injusta perquè apalanquem amb 225.000 m€ de recursos públics a la banca i en canvi tenim 2 milions de nens al llindar de la pobresa (Informe Unicef 2012 sobre España), el 30% de persones de més de 65 anys ateses per la Creu Roja han d'ajudar econòmicament a algun membre de la família, o la llista d'espera del sistema sanitari a Catalunya que de 56.670 pacients el 2010 ha passat 80.540 el 2011, amb un increment del 43 % (Dades del Departament de Salut) i podríem seguir amb una llarga llista

La salut i l'educació conjuntament amb l'ocupació i l'habitatge són elements bàsics de l'Estat del Benestar. Però al mateix temps són factors estratègics del creixement econòmic i de la millora de la competitivitat. Són una prioritat per l'estabilitat i la creació d'ocupació.

Si volem concloure el viatge de retorn a Ítaca, cal que seguim millorant l'eficiència, que augmentem la justícia social, reduïm les desigualtats i que això es faci en un necessari i urgent procés de concertació social.

Emili Ferrer Inglés

Anuncieu-vos a ronçana